Vári Attila

Verőfény

A verőfénynek
árnyék a salakja.
Tükörre hull,
sugarát visszaadja,
de nő az árnyék,
hízik, mint az éjjel,
halálomat gyűjtöm
minden telő évvel.

Ragyogni születtem,
tükröm minden versem.
A Napot mímeltem,
fénnyel feleseltem.
De árnyékom kellett,
így mérhettek mások,
pedig sorsom teljes:
fényből rakott átok.

Vágy

A verssor végén rím-pihe:
röp-képtelen, csak osonó,
s mivel a versem álruha,
azt mímelem, hogy csuda jó,

azt mímelem, hogy csuda jó
úgy élni, mint a vándorok,
akiket vágy visz messzire,
a délibábból szőtt hajó.